

1.

Небето над София оживя с парад от светлини, които описваха контрастни причудливи фигури и скоро след това изчезваха, сякаш погълнати от нощта. Някъде под фейерверките, през колоните от вечнозелени дървета, пазещи склоновете на Витоша, хората празнуваха.

Нещо.

Кой ли можеше да ги вини? Когато часовникът тик-така неуморно в ушите ти – всеки тик година, всеки так пирон в ковчега, – даваш всичко от себе си, за да изживееш този живот по най-добрия възможен начин. Кое то често значи начина, който те учат, че е най-добрият. Позабавлявай се, укроти се, ожени се, отгледай едно-две деца, спечели и спести пари, а после спечели и спести още. Защото парите са толкова полезни в гроба. А в онези ценни моменти, в които поемаш дъх от печелене и пестене, гръмването на бутилка шампанско и изстрелването на заря изглеждат като най-подходящия начин да изкрещиш на света: Жив съм, мамка му!

Животът бе толкова повече – помисли си кисело Михаил Коровин. Той бе живял и малко, и много, в зависимост от гледната точка, но достатъчно, за да се присмее на онези обречени оптимисти.

Празничните гърмежи замряха минути след полунощ и той остана да се наслажда на тишината. Без светлините и шумотевицата небето пустееше съвсем безлично. Тъмен плащ с няколко разпръснати звезди и една огромна оранжева луна. В миналото тази естествена, така недооценявана от мнозина картина бе възбуждала въображението му неведнъж, отвейдайки го в светове, които вероятно никога

нямаше да съществуват. Сега гледаше през нея. Планината, в сърцето на която се намираше Болницата, Михаил познаваше по-добре от пръстите на ръцете си, но тук, от върха на сградата зелената маса приличаше повече на заобикаляща от всички страни бездна, отколкото на убежището, което представляваше за него.

Кожата му реагира на ледения въздух. Между четирите колони, които поддържаха кулата и коронясваха двайсетте етажа под нея, зимата се усещаше по-близо от всякога.

Миг преди да тръгне надолу по извитото стълбище в центъра на кулата, Михаил зърна отражението си в един от прозорците. Още от раждането му през 1616 година очите му носеха необичайния цвят на горска поляна в средата на октомври, когато зелено, кафяво и жълто се сливаха, за да създадат есенна палитра от нюанси, които можеха да бъдат тупи топли, тупи студени, в зависимост от настроението му и предстоящата зима. Почти двуметровата му фигура бе съвършено платно от мускули и млечнобяла кожа, гъста светлокестенява коса се спускаше около безупречно изваяните черти на лицето му и стигаше до ръба на леко брадясала долна челюст.

Дървеното стълбище пое телото му с възмутено изскъриване. Един етаж надолу централният корпус преминаваше в мрачно преддверие с високи арки в двата края, от които започваха еднакви коридори. През единствения прозорец светлините на София в далечината продължаваха да привличат неусетно вниманието му. Слезе до тринайсетия етаж. В тази част централното осветление не работеше след полунощ, единствен ориентир бяха приглушените светлини на стенните лампи.

Стаята на Оракула бе последната в края на коридора. Дребната фигура на ясновидката се очертаваше на лунната светлина пред прозореца. Тя седеше в инвалидната си количка, с гръб към Михаил, загледана към града – така както често правеше той самият. Какво ли си мислеше тя за безсмислените гърмежи, целящи да отпразнуват Живота? –

зачуди се Михаил. Можеше да я попита, но бе сигурен, че нямаше да получи отговор. Тя не обичаше да съди другите. „Свободната воля, мантикор. Това е нещо, което никога не трябва да отнемаш на нито едно създание. Свободният избор, правилен или грешен в чуждите очи, е право на всяко живо същество“ – веднъж му бе казала.

Той обходи бегло тясната стая, леглото с непокътнатите завивки, малката натезжала от томове библиотека, гърпнатите завеси и отново инвалидната количка, в която Оракула почти се губеше. В тъмното Михаил можеше да си я представи така, както я описваха историите – кожа като пресен сняг, коси от черна коприна, омагьосващи тигрови очи.

- Мантикор – продума тя с пресипнал глас.

Михаил спря в средата на стаята.

- Каза да дойда след десет години. Тук съм.

- Промени ли се нещо през тези години?

- Не.

Ако нещо се бе променило, той нямаше да бъде тук.

Оракула се раздвижи в стола си.

- Сега за какво си дошъл?

Михаил усети зараждащо се раздразнение в гърдите си. *Твърде скоро*. А си бе обещал да остане спокоен. Трябваше да покаже уважение.

- За каквото идвам всеки път. Какво да направя, за да върна възстановителните способности на шестте безсмъртни вида?

- Много ли е зле положението? – попита тя с равен тон.

- На всеки оцелял организъм, умират три. Все още много племена, сборища, както и отделни създания разчитат на нетрадиционни, отживели методи за лечение, които са повече плацебо, отколкото нещо друго. Разбира се, транспортът понякога е труден... – Думите просто започнаха да се леят от устата му, сякаш бе чакал възможност да назове всичките си проблеми на глас. – Излишно е да споменавам, че много често на възникналата ситуация се гледа като на

възможност за прекратяване на дългогодишни кавзи. Последните поколения са толкова слаби, дори не могат да отключат втората си форма. И без това размножителните периоди са редки, а сега желанието за създаване на поколение е по-малко от всякога. А турнирите почти до смърт не спират, за битовите кавзи не ми се говори. Организмите стареят, видимо – наблегна на последната дума Михаил, знаейки, че той самият се бе състарил външно с поне десетина години от настъпването на промените през 1744-а.

Все така загледана през прозореца, Оракула го изслуша мълчаливо, макар той да се съмняваше, че това бе нова информация за нея. След малко инвалидната количка се раздвижи и Оракула се приближи към него, позволявайки му да зърне лицето ѝ.

Десетте години не я бяха променили, каза си Михаил, защото тя изглеждаше така грозна и обезобразена, както при последната им среща. Десният клепач скриваше почти изцяло окото под него, въгълчето на устните висеше отпуснато, придавайки на устата злобещ диагонален вид, а носът беше осеян с изпъкналости и чупки. Вместо ляво ухо имаше празно място, от целия скалп излизаха само няколко рехави бели кичура. Но кожата около деформациите се бе възстановила идеално, лъщеше и младееше – без нито един белег, подсказващ за случилото се.

Никой не знаеше историята на раните на Оракула. Една нощ преди близо 60 години Захария се бе завърнал в Болницата, носейки на ръце купчината от изпотрошени кости и размазани вътрешни органи, която бе представлявала плътта ѝ. Наистина ли не помнеше, или не искаше да си спомня, тя пред никого не говореше за това.

Несъзнателно Михаил свали поглед към мършавото тяло в инвалидната количка, оцеляло въпреки всичките понесени травми. Отново бе покрила мъртвите си крака с дебело одеяло. „Защото винаги ми е студено“ – бе споделила на Михаил.

Широко отвореното ѝ око го огледа изпитателно.

- И защo всичко това така те притеснява?
- С тези темпове шестте безсмъртни вида ще изчезнат през следващите хиляда - хиляда и петстотин години; някои дори по-скоро.

- Ако е писано да се случи, така и ще стане.

- Не ми пробутвай тези глупости отново. Каза ми, че след десет години ще има решение! - гласът на Михаил гръмна между четирите стени на стаята.

- Всяко създание заслужава съдбата си - каза спокойно тя глумите, които той често високомерно бе изричал през онези ранни години от живота си. „Всяко създание заслужава съдбата си“ - помисли си той, но когато не се отнасяше за теб или онези, на които държиш.

- Защо създаде Болницата? - внезапно го попита Оракула.

Михаил се намръщи. Щo за въпрос бе това, по дяволите.

- Много добре знаеш защo. За да спася колкото може повече създания. Да им дам шанс да оцелеят, докато регенеративните способности не се възстановят напълно и стареенето спре.

Чертата, която представляваше устата ѝ, се изкриви в нещо наподобяващо усмивка:

- А дали не се опитваш да спасиш себе си?

- Аз не се страхувам от смъртта - отвърна хладно Михаил. Даже често си мислеше, че би я приветствал.

Оракула го погледна многозначително:

- Не за това говоря.

- А за какво тогава?

- Ако ти кажа, че каузата ти е обречена? Че безсмъртните видове никога няма да бъдат отново безсмъртни?

- Тогава защo ме излъга, че ще имаш отговор след десет години?

- Аз не лъжа.

Михаил замълча, защото не бе сигурен какво щеше да излезе от устата му, позволише ли си да говори.

- Ще те попитам отново... Ако ти кажа, че каузата ти

е обречена? Че безсмъртните видове никога няма да бъдат отново безсмъртни? Какво ще направиш?

- Няма да го приема.

- Добре тогава. Дај ми лист и химикал.

Той я погледна объркано.

- Лист и химикал?

- Имаш у себе си.

Михаил протегна ръка към джоба на панталона си, където бе прибрал тефтерчето от рециклирани слонски изпражнения на Виктор Волк. Ликантропът го бе забравил върху заседателната маса след последната среща на Съвета, заедно с обикновения си син химикал.

Оракула ги взе, постави тефтера върху одеялото в скута си и заговори с монотонен глас:

- Да кажа, че предстои война, би било безвкусно, затова ще ти кажа, че идва време за преразпределяне.

- Преразпределяне?

- Съперникът е амбициозен и мотивиран, но със сигурност притежава и други качества. Залогът е много по-голям от заличаването на няколко безсмъртни вида. Ще има и други поражения.

- Значи потвърждаваш, че някой се опитва да унищожи безсмъртните видове? - попита Михаил, прикривайки вълнението, което изпитваше за пръв път от години.

Притвореното око на Оракула изведнъж се отвори широко и в погледа ѝ се появи странен блясък.

- Може и така да се каже.

- Хората ли са?

- Войната между смъртни и безсмъртни е по-стара от самия свят, мантикор. - Блясъкът в очите ѝ ставаше все по-интензивен.

- Това не е отговор.

Оракула свали поглед към тефтерчето, намери празен лист и започна да драска нещо, а пръстите едвам успяваха да задържат химикала от силното треперене на ръката ѝ. Когато отново вдигна глава към Михаил, очите ѝ бяха изця-

ло бели, сияещи със сребърна светлина.

Той взе тефтера от нея и видя, че бе записала някакъв адрес в София.

- Какво е това? - попита Михаил.

- Бъди там в 11:23. Някой ще има нужда от помощ.

- Кой?

- Ще разбереш - тя се завъртя с гръб към него. - Сега си тръгвай, мантикор. Имам нужда от почивка.

Михаил знаеше, че повече няма да научи от нея, затова се върна в стаята си на последния етаж, стискайки тефтера с адреса. Помещението, което обитаваше, представляваше широка стая с двойно легло, скромен еднообразен гардероб и голям прозорец с изглед към планината и града. Всички стаи на двайсетия етаж бяха на негово разположение, но в повечето не влизаше от много, много години.

Отпусна се по гръб върху леглото и се загледа в скъсаното от тефтера листче.

Болницата съществуваше от 1850-а - почти сто години след като безсмъртните видове бяха започнали да измират от травми, инфекции, кръвозагуба и старост. В този свят нямаше болести като диабет и рак, но травмите често бяха далеч по-злокачествени и от най-агресивния карцином, а белезите на стареене си личаха по всички оцелели досега създания. „Все пак боговете бяха милостиви към тях.“ - често повтаряше Виктор, защото независимо от настъпилите промени организмите бяха много по-устойчиви от човешките, а процесите на стареене по-бавни. Михаил не вярваше в милостиви или жестоки богове, но вярваше в изобретателните врагове и още отначало бе убеден, че зад случващото се стоеше някой, а Оракула го бе потвърдила тази нощ.

Шестте безсмъртни вида страдаха еднакво тежко от промените, затова не му се вярваше някой от тях да ги предизвиква, а и какво толкова имаха да разпределят и „пре-разпределят“? Омразата между вещици и нимфи бе пословична, ликантропи и мантикори бяха се изправяли едни срещу други небедно през годините, вампирите често

пораждаха гняв с прекалено фриволното си поведение сред смъртните, а некротомансърите бяха преследвани по принцип, но междувидови войни не съществуваха от много време. Дори разделянето на общества отдавна бе останало в миналото. И макар по някои части на света все още да се срещаша вещерски сборища и вампирски племена, повечето създания намираха подобни групи за отживелица.

Изведнъж Михаил не можеше да лежи повече в леглото, затова отиде до прозореца и погледна наголу към просторния двор на Болницата и триметровата бетонна ограда, която се виеше около него и го отделяше от планината отвъд. Осветените алеи изглеждаха пусати, вятърът брулеше клоните на дърветата, фонтанът в средата спеше, а двете половини на централната порта бяха прибрани плътно една до друга. Всичко изглеждаше съвсем спокойно.

Привидното спокойствие винаги изостряше сетивата му.

Михаил вдигна поглед към невидимите нишки от магия, които защитаваха цялата територия от човешки очи. Болницата беше много повече от място, където създанията получаваха лечебни грижи. Тя представляваше крепост. Спасение за всеки в нужда.

Почти за всеки.

За едно Оракула грешеше. Михаил никога не бе опитвал да спаси себе си, защото знаеше, че това би било обречена кауза, а той не обичаше провалите.

Към пет сутринта се обля със студена душ. Избра малък непретенциозен автомобил, с който нямаше да привлича внимание. В огледалото за обратно виждане зърна за миг масивното двайсететажно туловище на Болницата с двете разстилащи се в противоположни посоки крила. Десетки високи прозорци светеха като ориентири в планинската нощ за всеки, който можеше да ги види, а часовникът на върха на централния корпус отброяваше времето непреклонно от 168 години, през които не бе избързал или изостанал нито веднъж.